

— Rögvest menünk, szülém — sipítja elváltoztatott hangon Ferenc és az ölébe ülteti a lányt. S mintha csak a legszívéyesebben marasztalnák, jókedvűen társalog tovább.

Lassan elalszik az öregasszony is.

Őrzi a kuckóban fekszik. Sír. Mikor észreveszi, hogy az anyja már hortyog, odasuttyan az ajtóhoz. A fülét a kulcslyukra szorítja. Hallgat erősen. És arra gondol, hogy Istvánkával többé nem áll szóba.

* * *

[A kakasok a hajnalt kiabálják. Ferenc úgy oson ki a tanyából, mint egy zsvány.

Az égen rongyokra szakadoznak a felhők. Mögöttük tiszta fény-nyel süt a hold. Ferenc ballag. Tátott szájjal felnéz az égre. És szerelemmel telt szívvel, ájtatosan bőgni kezd.

«Két nyárfa közt kisütött a Hódvilág,
Az én babám abba fűsüli magát.
Nem kell neki éjjeli lámpavilág,
Mégis göndörre fűsüli a haját.»

Bika Kalocsa felérez a neszre.

— Ki danol? — makogja gyanakodva. Nagy álmosan.

— Istvánkáék — hazudja pergőn a nagy lány és ruhástól bújik a dunna alá.

Gyomai György.

KESERŰSÉG.

*De rövid lett az emberek karja,
A réginek éppen a fele.
De rövid lett az emberek karja,
El sem érik már egymást vele.*

*De gyöngye lett az emberek hangja,
Megsem hallják már egymás szavát,
A házak is oly messze tolódtak,
Hogy közöttük egész Szaharák.*

*A lelkekből kiszáradt a harmat,
Száll, száll a por, s hull, hull vastagon,
Tevehátra ültettem a szívem,
S elpusztulok a sivatagon.*

Falu Tamás.